

Arrest

nr. 86 227 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 16 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 71 816 van 13 december 2011 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 21 februari 2012 een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoeker dient op 14 mei 2012 een derde asielverzoek in.

1.8. Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A. A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.05.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 06.08.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 17.08.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 16.09.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 15.12.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 21.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 27.02.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’ (bijlage 13quater); betrokkene op 14.05.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een kopie naar voren brengt van het beroep dat zijn vader indiende tegen een beslissing van de rechtbank van Phalia, alsook een kopie van twee klachten ingediend bij de politie van Kotmomet; betrokkene aan de hand van deze documenten wil aantonen dat zijn problemen in Pakistan nog steeds actueel zijn; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt; betrokkene verder ook verwijst naar zijn huidige levensomstandigheden in België; hij stelt dat hij graag naar school wil gaan en reeds bij de VDAB een opleiding volgde; hij overigens reeds in het bezit is van een voorlopig rijbewijs en in België een toekomst wil uitbouwen; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 31.01.2012 en 27.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek.

Verzoeker heeft ter staving van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten neergelegd:

- *een kopie van een beroep dat zijn vader indiende tegen een beslissing van de rechtbank van Phalia;*
- *een kopie van twee klachten, ingediend bij de politie van Kotmomet.*

Hij heeft deze stukken ontvangen nadat zijn eerdere asielaanvragen gesloten waren. Hij kon deze stukken dus onmogelijk neerleggen in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Deze stukken zijn van aard een totaal ander licht op de zaak te werpen en dienen aan een grondig onderzoek onderworpen te worden.

Volgens de rechtspraak van de Raad van state kan een nieuwe asielaanvraag enkel onder de volgende voorwaarden niet in aanmerking genomen worden (RvS 65.625)

- 1. de vreemdeling heeft reeds vroeger [e]en verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen afgelegd en deze werd geweigerd;*
- 2. de vreemdeling heeft de mogelijkheid gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uitputten;*
- 3. de vreemdeling legt een identieke verklaring af zonder een nieuw gegeven aan te voeren.*

In onderhavig geval stellen we vast dat verzoeker wel degelijk nooit eerder voorgelegde documenten neerlegt.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat de dienst Vreemdelingenzaken niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek te onderwerpen, maar de dienst Vreemdelingenzaken dient na te gaan of er een ernstige aanwijzing voorhanden is voor een gegronde vrees voor vervolging.

Uit de bijgebrachte stukken, kan de dienst Vreemdelingenzaken afleiden dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn thuisland.

De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen. [...]”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De door verzoeker ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bepaling die van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De Raad benadrukt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de (adjunct-)commissaris-generaal en/of de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat verder weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat

het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker betoogt dat de door hem in het kader van zijn derde asielaanvraag voorgelegde kopie van een beroep dat zijn vader indiende tegen een beslissing van de rechtbank van Phalia en kopieën van twee klachten ingediend bij de politie van Kotmomet wel degelijk nieuwe gegevens betreffen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij deze stukken heeft ontvangen nadat zijn eerdere asielaanvragen werden afgesloten en dat hij deze dus onmogelijk kon neerleggen in het kader van zijn eerdere asielaanvragen. Hij stelt dat uit de door hem bijgebrachte stukken wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer blijkt.

De Raad merkt evenwel op dat de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om geen of slechts een geringe bewijswaarde toe te kennen aan de kopieën die door verzoeker werden neergelegd en bijgevolg te oordelen dat deze voorgelegde stukken geen nieuw gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken. De Raad merkt verder ook op dat verzoeker aan de hand van deze door hem voorgelegde kopieën zijn reeds ingeroepen asielmotieven verder kracht wenst bij te zetten doch dat verweerder er in dit verband terecht op wees dat deze asielmotieven reeds werden beoordeeld door de adjunct-commissaris-generaal en de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker en als ongeloofwaardig werden beschouwd.

De Raad wijst er verder op dat de bevoegdheid van verweerder zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. Hij is daarentegen niet bevoegd om zich ten gronde uit te spreken over de al dan niet erkenning/toekenning van een beschermingsstatus aan een vreemdeling. Verweerder is bijgevolg niet bevoegd om vast te stellen "*dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn thuisland*" en kan hierbij bijgevolg evenmin overgaan tot het verlenen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS